

Mezey László Miklós

„Partnerségen alapuló szolgálat”

Interjú Bánkeszi Lajosnéval,
a Könyvtári Intézet igazgatójával

Hagyomány a Könyv, Könyvtár, Könyvtáros történetében, hogy a szerkesztő a folyóiratot kiadó Könyvtári Intézet új igazgatóját – egyben szerkesztő bizottsága elnökét – rendre megkérdezi terveiről, elképzeléseiről, az intézmény előtt álló feladatokról, és mindezeket keresztül – nem is nagyon áttételesen – a hazai könyvtárügy főbb trendjeiről. Ilyenformán ezek az interjúk ugyan tükrözik az újonnan kinevezett igazgatók személyes elgondolásait, azért pillanatszerűvételek is a hazai könyvtárügyről. Most is ezt tesszük, így kérdezzük Bánkeszi Lajosnét, Katit.

– Kedves Kati, szükségtelen bemutatni Önt a 3K olvasóinak, hiszen aligha létezik Magyarországon könyvtáros, aki ne találkozott volna már a MOKKA, az ODR vagy éppen a Magyar Digitális Képtár fogalmával, és ezáltal ne tudná, hogy ki Ön, és hogy milyen fontos munkát végzett a Neumann-ház vezetőjeként, majd az Országos Széchényi Könyvtár Elektronikus Dokumentum Központja címzetes igazgatójaként a hazai digitális kultúra fejlesztéséért és elterjesztéséért. Arról nem is szólva, hogy több írása is megjelent a 3K-ban, legutóbb a 2010. évi 8. számban a MOKKA és az ODR összekapcsolásának előkészületeiről. Mégis hadd kérjem, mondjon magáról valamit, leginkább abban a vonatkozásban, mi készítette, mi indította, hogy beadja pályázatát a Könyvtári Intézet igazgatói posztjára.

– Megpróbálom röviden összefoglalni a szakmai „előéletemet”. Eredetileg informatikai végzettséget szereztem. 1994-től dolgoztam az OSZK-ban, és itt ismerkedtem meg a könyvtári munkával. Néhány évvel később, pontosan 1997 decemberétől a Tószegi Zsuzsa vezetése alatt útjára induló Neumann-házba kerültem, ahol sokféle szakmai feladattal találkoztam, és nagyon sokat kellett tanulnom. A digitalizálás, a digitális könyvtár építése akkor még úttörő munkának számított, sok mindent magunknak kellett kikísérleteznünk, de ez nagyon jó iskola volt. Azóta is közel áll hozzám a tartalomszolgáltatás mint a könyvtári munka ma már elengedhetetlennek számító részre. Sokat foglalkoztam digitalizálással, elektronikus

dokumentumok szolgáltatásával, weboldalak készítésével, és ezzel kapcsolatban szinte minden munkafolyamattal találkoztam, először a Neumann-ház szervezési menedzsereként, majd később igazgatójaként is. 2007 februárjától ismét az OSZK-ban dolgozom, ahol részben hasonló feladatokat kaptam, de emellett fokozatosan bekapcsolódtam a közös katalógus működtetésébe, és rövidesen a MOKKA továbbfejlesztésének egyik projektvezetője lettem. Ez a feladat már túlmutatott az intézmény keretein.

Részt vettem annak a bizottságnak a munkájában is, amely országos szinten foglalkozott a könyvtári digitalizálás tervezésével, szervezésével. Egyre több országos projekttel kerültem kapcsolatba, és a minisztérium kérésére módszertani kérdésekkel és az országos fejlesztések összehangolásával is egyre többet foglalkoztam. Ezek a feladatok már „előkészítették” a későbbi döntésemet, bár ez akkor még nem volt tudatos. Komolyabban akkor kezdtem foglalkozni a gondolattal, hogy átvegyem a Könyvtári Intézet irányítását, amikor az Intézet nyugdíjba készülő vezetője helyett utódot kerestek. Úgy éreztem, hogy egyre közelebb áll hozzám ez a koordinációs, módszertani jellegű tevékenység. Korábbi feladataim során a könyvtárak többségével közeli kapcsolatba kerültem, és ez a tény az Intézet élén is segíthette a munkámat. Feladataink között fontos helyet foglal el a könyvtárak tevékenységének szakmai támogatása, valamint a stratégiai tervezés, amelyben úgy éreztem, hasznosan vehetnék részt. A kollégák egy részét munkakapcsolatokon keresztül már korábban megismertem, szívesen dolgoztam volna velük hosszabb távon is. Mindezek mellett ajándékként éltem meg, hogy nyitottsággal és szeretettel fogadtak az Intézet munkatársai, és Bartos Éva, az addigi igazgató is nagyon biztatott, támogatott. Mire kiírták a vezetői pályázatot, már eldöntöttem, hogy megpróbálkozom a feladattal.

– *Gondolom, a pályázata elkészítése előtt vagy közben tájékozódott a könyvtáros szakma vélekedéséről, hozzáállásáról, a Könyvtári Intézet igazgatójával szemben támasztott elvárásairól. Röviden: mit vár a magyar könyvtárügy – a NEFMI könyvtári osztályától a közszégi könyvtárosig – a Könyvtári Intézettől, az intézet vezetőjétől?*

– Röviden azt mondhatnám, hogy „minden szinte szinte mindent”. Komolyabbra fordítva a szót, azt tapasztalom, egyre erőteljesebb az igény arra, hogy dinamikusán segítsük a magyar könyvtári rendszer munkáját, a minisztériumi vezetéstől a könyvtárakig. A gyűjteményünkre, az adatbázisainkra és a szakmai tapasztalatunkra, továbbá a kapcsolatrendszerünkre építve szolgálunk kell mind a jogalkotás felgyorsult folyamatát, mind az állandóan változó környezetben – és nem feltétlenül biztos anyagi bázison működő – könyvtárak napi szakmai munkáját. A könyvtárak is elvárják, hogy ne csak a napi feladatok teljesítéséhez adjunk módszertani támogatást, hanem az égető létkérdésekkel küzdő intézményeknek nyújtsunk segítséget, hogy megtalálják helyüket az átalakuló rendszerben; adjunk tanácsot, hogyan lehet ésszerűen átstrukturálni a feladatokat, a finanszírozási rendszert; hogyan szerezzenek pótforrásokat, bevételeket. Hosszú távú stratégiai iránymutatásra is szükség van, ugyanúgy, mint a napi aktuális kérdések megoldásában nyújtott támogatásra.

– *Az első kérdésemben utaltam arra, hogy az Ön eddigi pályája voltaképpen az elektronikus könyvtár, illetve a könyvtári szolgáltatások elektronikus használatá-*

nak elterjesztésével és fejlesztésével telt, ezekre irányult. Ez a kétségtelenül hatalmas és ezután még hatalmasabb kiterjedésű szakterülete a könyvtárügynek azonban mégis csak egy része a könyvtár számos feladatának, funkcióinak. Mit gondol, hogy ma – a hagyományos könyvtárkép átalakulásának korában – milyen egyéb, ha tetszik, tradicionális funkciói, szolgáltatásai maradnak a könyvtáraknak? Kérem ezt annak tudatában is, hogy a közeli jövőben, 2013-tól nyilván új könyvtári stratégia fogalmazódik meg, amelyben meg kell hogy jelenjenek a XXI. század, a jelen és a jövő könyvtári működésének fő irányai.

– Kétségtelenül nagy kihívást jelent, hogy rövidesen új stratégiai időszak indul, amire fel kell készülnie a magyar könyvtári rendszernek egy olyan helyzetben, amikor változás alatt áll mind a szolgáltató rendszer, mind a finanszírozási háttér, a felhasználói igényekről már nem is beszélve. Ezek között a változó és ma még sok tekintetben bizonytalan körülmények között kell utat mutatni, és meghatározni a könyvtárak távolabbi jövőjét, szerepét, feladatait. Értelmes, teljesíthető célt kell kitűzni magunk elé, azzal a tudattal, hogy a szakmánk menthetetlenül átalakul. Lépést kell tartanunk a gyorsuló technikai fejlődéssel, az információkezelés és a kommunikáció eszközeinek átalakulásával. A könyvtárak nem passzív szolgáltatói az olvasói igényeknek, hanem aktív, kezdeményező szerepet kell vállalniuk, ami azt is jelenti, hogy meg kell keresni és használni kell mindazon csatornákat, amelyeken keresztül új szolgáltatási formákkal tudjuk kielégíteni a növekvő információs igényeket. Az alapfeladatok nem változnak, ha arra gondolunk, hogy továbbra is foglalkoznunk kell az emberiség tudáskincsének összegyűjtésével, megőrzésével, feltárásával, de már jelentős változásokat élünk meg a szolgáltatásokkal szemben támasztott igények terén.

Az általunk kezelt hatalmas információvagyon sokrétű feltárása, rendszerbe szervezése a hagyományos feladatokhoz tartozik, de a szolgáltatás egyre erősebben a digitális világ felé tolódik.

A hálózaton elérhető információhalmazban segíteni kell a gyors és hatékony tájékozódást. A tartalom mélyére nyúlva kell sokoldalúan tálni mindazt az adatanyagot, amellyel gazdálkodhatunk, amelyre rálátásunk van. Bármennyire nem örülünk ennek, a finanszírozási rendszer az üzleti szemlélet erősödését vonja maga után, ami a megszokott fogalmaink szerint nehezen egyeztethető össze a kultúra terén nyújtott közszolgáltatásokkal. A csökkenő állami támogatás helyett új finanszírozási formákat kell találnunk, és olyan értéknövelt, személyre szabott szolgáltatásokat kell létrehozunk, amelyekért hajlandó fizetni az olvasó, a webes látogató.

Új eszközökkel feldolgozva, online adatbázisokba rendezve, elektronikus kommunikációs csatornákon juttatjuk el az olvasóhoz a dokumentumokat, és ezzel jelképesen áttörjük a könyvtár falait.

A digitális világban újra kell értelmezni a fogalmakat, az internet, a mobil elérés igénye és lehetősége új minőségű, talán személytelenebbnek tűnő kapcsolatot hoz létre a könyvtárosok és a használók között. Ugyanakkor a virtuális közösségi oldalak növekvő forgalma mégis azt jelzi, hogy az emberek keresik egymás társaságát, szeretnek másokkal tapasztalatot cserélni, akár idegen emberekkel is kapcsolatba lépni, közösen gondolkodni egy adott problémán. Reneszánszát éli a társas kapcsolatok kialakulása, igaz, főleg a virtuális térben. Tapasztalataim szerint gyakori jelenség, hogy egy ilyen virtuális közösség előbb-utóbb a valós életben is keresi a találkozás lehetőségét, mert a személyes kontaktus teszi teljessé az „ismeretséget”.

Ezért úgy látom, hogy a könyvtár közösségteremtő szerepe erősödni fog, hiszen egy helyen tud nyújtani kézbe vehető könyveket tanuláshoz, szórakozáshoz, kapcsolódáshoz, továbbá internet-összeköttetést a kapcsolatteremtéshez és barátságos környezetet a valódi találkozáshoz. Ha ezt tudatosan felvállalja a könyvtár, akkor kellemes és igényes környezetet tud teremteni, ahol „élőben” is szívesen találkoznak az emberek, akár dolgozni vagy tanulni, akár kikapcsolódni szeretnének, vagy egyszerűen kulturált társaságra vágnak.

El tudom képzelni, hogy klubszerű társaságok alakuljanak hasonló érdeklődésű emberekből, akik kedvenc hobbijukhoz vagy kutatási témájukhoz megtalálják a könyvtárban a nyomtatott szakirodalmat és a neten elérhető forrásokat is, valamint olyan eszközöket, amelyekkel például együtt építhetik az érdeklődési körüknek megfelelő közös tudástárakat, létrehozhatnak saját folyóiratot vagy kiadványokat – és mindehhez állandó szakértő segítséget kapnak a könyvtárosoktól. Ez persze csak egy példa a sok közül arra, miként funkcionálhatnak újszerű közösségi térként a könyvtárak, amelyekben továbbra is nélkülözhetetlen a könyvtáros információfeltáró és rendszerező szaktudása.

– *Amikor erre az interjúra készültem, átlapoztam a 3K régebbi számait, és elolvastam az Ön két elődjével, Dippold Péterrel (2000. 10. szám) és Bartos Évával (2006. 1. szám) ugyanebből az alkalomból, igazgatói kinevezésük alkalmából készült interjúkat. Az érdekelt, ők hogyan fogalmazták meg intézetigazgatói hitvallásukat. Dippold Péter azt nyilatkozta, hogy a Könyvtári Intézet fejleszt, szolgáltat, azaz kezdeményez és közvetít, összességében a „szolgáltatók szolgáltatója” kíván lenni. Bartos Éva szinte axiomatikus tömörséggel fogalmazott, szerinte a Könyvtári Intézet „kutatási bázisra épülő szolgáltató központ”. Dippold Péter a maga célkitűzése szerint némi profiltisztítást hajtott végre az intézetben (például az Új Könyvek című állománygyarapítási tanácsadó kiadvány átadása a Könyvtárellátónak), Bartos Éva korszakában a hangsúly az oktatásra, továbbképzésekre, a határon túli könyvtárak támogatására, a szakmai kiadványok gondozására, a biblioterápiára, az olvasásnépszerűsítési programokra, a használóképzésre, egyszerűen a könyvtár „nevelő” és közösségi hivatására helyeződött. Hová teszi Ön a maga programjában a hangsúlyokat?*

– Az Intézet folyamatos szakmai megújulással végzi alapvető módszertani, koordinációs és továbbképző tevékenységét, és amit különösen fontosnak tartok: partnerségen alapuló szolgálatot teljesít mind a fenntartók, mind az intézmények felé. Munkánknak lényeges eleme az összefogás, a közös gondolkodás a könyvtárosokkal, könyvtárakkal a közös jövőkép kialakítására.

– *Mondhatjuk, hogy nehéz időszakban vette át a Könyvtári Intézet vezetését. Igazgatói munkájának kezdete egybeesett az OSZK-t érintő létszámleépítéssel, a takarékosági intézkedések további szigorításával, és mindezek jócskán érintették az intézetet is. Ilyen zsugorodó személyi és szigorodó anyagi feltételek mellett hogyan lehet nagyralátó szakmai célokra dolgozni? Milyen esélyei vannak a tervei megvalósításának?*

– Nem lenne igaz, ha azt mondanám, hogy nem érintett rosszul a létszámleépítés, a csökkenő támogatás. Rövid idő alatt csaknem felére csökkent a létszámunk. Közös háztartásban vagyunk az OSZK-val, annak részeként minket is sújtanak a

pénzügyi megszorítások. Ilyen helyzetben óhatatlanul is kevesebb lesz a vállalható feladat. Egyes témaköröknek nem marad szakavatott gazdája, és a jelenlegi munkatársaknak többet kell vállalniuk az elvégzendő feladatokból. Bízom benne, hogy legfontosabb alapfeladatainkat – a szakmai gyűjtemény gondozását, a könyvtárosképzést és a kutatás-fejlesztési területet továbbra is el tudjuk látni, ha a helyzethez alkalmazkodva újrendezzük sorainkat, és a legsürgetőbb feladatokra koncentrálnak az energiánkat.

Az eredményes munka nem mindig pénzkérdés. Elhivatottsággal és szakmai tapasztalattal dolgozó munkatársaink – a szakterületek újrafelosztásával – el tudják látni a legfontosabb feladatokat. A könyvtárak sincsenek jobb helyzetben, sőt, nagyon is szükség van arra, hogy legyen egy központi koordináció, iránymutatás, amelynek mentén esély van arra, hogy nem áll le a könyvtárak modernizálási folyamata, és ebben továbbra is segítjük az intézményeket és az ott dolgozó kollégákat.

A mi szolgáltatásaink egy része is a net felé terelődik. A webes szolgáltatások létrehozása és karbantartása ugyan igényel informatikai szaktudást, de a tartalommal való feltöltése és a későbbiek során a tartalom bővítése, módosítása a ma rendelkezésre álló tartalommenedzselő eszközökkel már nem olyan ördögösség. Ahol lehet, áttérünk elektronikus szolgáltatásra, amelynek a működtetése hosszabb távon költséghatékony, karbantartása egyszerűbb, információtartalma könnyen napra készen tartható, és a betérő olvasók számára is képest lényegesen szélesebb használói körhöz jut el.

Folyóiratainknak most is van weboldala, ahol – kis késleltetéssel – a tartalom is elérhető. Elképzelhetőnek tartom, hogy idővel dominánsabb lesz az elektronikus megjelenés és kisebb példányszámban jelenik meg majd a nyomtatott változat. A weboldalon kevésbé költséges a több illusztrációval gazdagított, színes kiadás, ami nyomtatott formában nagyon megemelné a ráfordításokat.

A továbbképzéseink terén tervezzük a távoktatási forma kialakítását, amely a működtetés során kisebb költségvetést igényel, és a hallgatóknak is rugalmasabb tanulási lehetőséget nyújt. Mivel a tanfolyamainkra az ország minden részéből jelentkeznek a könyvtáros kollégák, ezért a hallgatók szempontjából nézve a távoktatási formánál mindenképpen kimutatható az utazási költségek és a munkahelyi távollét csökkenése.

– Kérem, hogy ha lehet, osztályonként mondjon néhány mondatot, mit vár el a Könyvtári Intézet részlegeitől, az osztályok munkatársaitól? Úgy, hogy közben – mint utaltunk rá – a munkavégzés feltételei nehezednek: kevesebb a munkatárs, kevesebb az anyagi forrás. Például már nincs a Könyvtári Intézetben főállású olvasáskutató vagy igen korlátozottan lehet utazásokra, rendezvényekre költeni.

– A munkánkkal kapcsolatos kiadásokat igyekszünk a minimumom tartani. Szerencsére számos olyan eszköz áll rendelkezésre, amelyekkel hatékonyan tudunk távoli kollégákkal is kapcsolatot tartani, együtt dolgozni. A napi munkánkba beépült az elektronikus levelezés, a skype, a videokonferencia, a megosztások használata, amelyek segítségével gyorsan, hatékonyan dolgozhatunk, és minimális költséggel tudunk kapcsolatba lépni a partnerintézményekkel. A szakmai rendezvények egy része helyben van, utazást igénylő konferenciákra szinte kizárólag külső forrásokból költünk. Szerencsére ma már a nagyobb szakmai rendezvényeket a NIIF segítségével online is követhetjük, vagy a Videotóriumból utólag visszanez-

hetjük az előadásokat. Ennyit általánosan, és most nézzük az egyes osztályokra váró ezévi feladatokat.

A Könyvtörténeti és Könyvtártudományi Szakkönyvtár gyűjteményének tudatos gyarapítására nem állnak rendelkezésünkre anyagi források, így az ajándékokra, tiszteletpéldányokra, köteles példányokra és – főleg az aprónyomtatványok esetében – a saját gyűjtésre kell hagyatkoznunk. Egyelőre még meg tudtuk rendelni a fontosabb külföldi adatbázisokat, amelyek a tájékoztató munkához és a szakmai tanácsadáshoz, kutatáshoz egyaránt nélkülözhetetlenek, ezek segítségével készülnek a szakirodalmi referátumok is. Sajnos, a létszámcsökkenés miatt a külföldi szakirodalom szemlészésére nagyon kevés kapacitásunk maradt, pedig ez is egy fontos terület a szakmai tájékoztatásban. Elképzelhető, hogy az épületen belül új helyre kell költöztetnünk a gyűjteményt és az olvasótermet, ez jelentős többletfeladat lesz. A dokumentumok mozgatásakor egyúttal állományellenőrzést is szeretnénk végezni, de most még nem tudjuk, hogy lesz-e erre lehetőségünk. Reméljük, hogy az olvasók kiszolgálásában nem lesz fennakadás a várható költözés miatt.

Az Oktatási és Humánerőforrás-fejlesztési osztályunkra is vár ebben az évben egy nagyobb feladat: az intézményi akkreditáció megújítása. Ez egy bonyolult, összetett feladat, ami jelentős erőket köt le. Ennek ellenére folytatjuk az igények mentén a tanfolyami akkreditációk megújítását, illetve új tanfolyamok akkreditálását is, mert az oktatási tevékenységünket nagyon fontosnak érezzük, hiszen a könyvtárosok szakmai továbbképzésének egyik legfontosabb bázisa vagyunk. A munkatársakkal áttekintettük a jelenlegi akkreditációkat és olyan módon igyekszünk optimalizálni a kínálatot, hogy minden aktuális szakmai igényt ki tudjunk elégíteni, a hallgatóinknak legyen lehetősége a legkorszerűbb szakmai és módszertani ismeretek elsajátítására. A könyvtáraknál tapasztalható létszámcsökkenés és a forráshiány a tanfolyamokra való jelentkezések számában is megmutatkozik, és hasonló okból egyre nagyobb problémát jelent a hallgatók kiesése a munkából a tanfolyam idejére. A fenti okok miatt tervezzük a már említett távoktatási forma bevezetését. Természetesen ezzel is sok munka van, át kell dolgozni a tananyagot, hogy alkalmas legyen az tutorálással támogatott, de javarészt önálló tanuláshoz.

A Kutatási és Szervezetfejlesztési osztályunkkal szemben elvárás, hogy „gyors reagálású hadtestként” működjön. Rendszeresen előfordul, hogy igen rövid határidővel kell elkészítenünk egy-egy döntés-előkészítő anyagot, véleményezést, statisztikai kimutatást a minisztérium számára. Érzékelhetően felgyorsult a törvénykezési folyamat, számos rendelet, előírás felülvizsgálata zajlik. A döntések meghozatalához információkra van szükség, amelyeket akkor tudunk gyorsan szolgáltatni, ha a háttérben rendszeresen zajlanak felmérések, adatgyűjtések, elemzések. Ez a munkánknak időigényes, de kevésbé látványos része, viszont csak ennek árán tudjuk gyorsan megválaszolni a könyvtárak működését, fejlesztési lehetőségeit érintő szakmai kérdéseket. Az osztálynak komoly szerepe lesz a könyvtári rendszer hosszú távú fejlesztési stratégiájának megtervezésében.

Amint a fentiekből is kiderült, ebben az évben mindhárom nagy területnek lesz a napi munkán felül komolyabb erőforrásokat igénylő, nagyobb jelentőségű feladata. Természetesen emellett a széles körű tájékoztatás érdekében továbbra is szerkesztjük a szakmai folyóiratokat, a bibliográfiákat és egyéb kiadványokat. Sok feladat vár ránk, és nagyon bízom benne, hogy a jelenlegi körülmények között is eleget tudunk tenni a könyvtárak és a szakmai irányítás elvárásainak.

– *Muszáj megkérdezni, mik a tervei a Könyvtári Intézet kiadványaira vonatkozóan. Gondolok itt a komoly szakmai értéket hordozó könyvsorozatokra (például a „Továbbképzés felsőfokon”, az „EuroTéka” vagy „A jó gyakorlat a könyvtári minőségirányítás bevezetéséhez”) ugyanúgy, mint a folyóiratunkra, a 3K-ra.*

– A források csökkenése a kiadványainkat is érintheti. Nem szeretnénk lemondani a sorozatok folytatásáról sem, de az látható, hogy saját erőből nem tudjuk ezeket finanszírozni, pályázati forrásokra vagyunk utalva. Az NKA-pályázatokon most is indulunk, de a kuratóriumok átalakulásával várhatóan nagyobb lesz a verseny a támogatásért. Foglalkozunk a gondolattal, hogy a jövőben a kiadványaink egy részét elektronikus formában hozzuk létre és terjesztjük, mert a nyomdaköltség nagyon megterheli a kiadásokat. Az e-könyvek rohamos terjedésével ez talán nem is olyan eretnek gondolat, bár még ma is sokan előnyben részesítik a hagyományos megjelenésű könyveket. E-könyv formában viszont színesebb, gazdagabb tartalommal adhatnánk ki a szakirodalmi kiadványokat, és terjedelmi korlátokkal is kevésbé kell számolnunk. Az elektronikus szövegekben a keresés is sokkal könnyebb. Aki mégis nyomtatott formában szeretne hozzájutni a kiadványhoz, POD (print on demand – igény szerinti nyomtatás) szolgáltatás keretében kérhetne papíralapú változatot. Egyelőre felmérjük, hogy milyen lenne a fogadtatása ennek a megoldásnak, és azután hozzuk meg a döntést.

A folyóiratok esetében is fontolgatjuk a teljes körű elektronikus megjelenést, de szerkesztő kollégáim szerint egyelőre még a nyomtatott formátumra van nagyobb igény. Az idő és az anyagi lehetőség hamarosan eldönti a kérdést...

– *Végezetül hadd kérdezzem meg, hogy majd egyszer, igazgatói mandátumának vége felé, amikor számot vet az eltelt időszakkal, mikor lesz elégedett? Úgy is kérdezhetem: mi az, amit mindenképpen szeretne elérni?*

– Szeretném, ha a nehézségek miatt nem szenvedne hátrányt a munkánk, és az Intézet mindig dinamikusan fejlődő, a mindenkori szakmai igényekhez igazodó, korszerű, hatékonyan működő módszertani központ lenne, ahova a szakma minden területéről – könyvtárakból, minisztériumi szakmai vezetéstől, a könyvtáros hallgatóktól – érkező kérdésekre gyors, szakszerű választ tudunk adni. Szeretném, ha a könyvtári fejlesztésekben mi magunk is jó példát mutatnánk, és erősödő koordinációs tevékenységünk révén iránymutatást tudnánk adni a könyvtáraknak a korszerű, mobil eszközökön is elérhető szolgáltatásrendszer kialakításához. Szívesen bevonnék több fiatal szakembert a munkánkba, nemcsak azért, mert fontos az utánpótlás nevelése, hanem azért is, mert hiszek abban, hogy a sokéves gyakorlattal rendelkező kollégák tapasztalata és a fiatalok kreativitása, dinamizmusa együtt jelenthet komoly bázist az állandó megújuláshoz.